

Vil jeg kaldes Baptist?

I 2016 var Annette og jeg til en flygtningekonference i Tyskland, hvor der blev fortalt og diskuteret udfordringer og arbejde i Baptistkirkerne i Europa. En fantastisk anledning, hvor vi fik beretninger om, at i Kroatien har regeringen overladt det nationale flygtningearbejde til Baptistkirken, fordi de gør det bedre end de statslige organisationer. I Tyrkiet kæmper 12 lokale Baptistkirker for at hjælpe mere end 1 million flygtninge, der er strandet i landet, fordi stat og regering har givet op. Trods enorme vanskeligheder - langt større end de småting, som vi arbejder med herhjemme - oplevede vi aldrig, at ting "ikke kunne lade sig gøre". Det var langt mere produktivt at tale om udfordringer, ressourcer og muligheder end det modsatte. Den dag ville jeg gerne kaldes baptist.

Så for ikke så længe siden så jeg en udsendelse i fjernsynet om Westboro Baptist Church fra Topeka, USA. En kirke, der efter eget udsagn hader homoseksuelle mennesker, katolikker, ortodokse kristne, ateister, muslimer, jøder og amerikanske soldater og politikere. En kirke, der demonstrerer med skilte af den mest hadefulde og ekstreme art, som ikke anerkender begreber som tilgivelse og demokrati, men som står benhårdt på bibelens forskellige udsagn om end udlagt på den mest ekstreme måde. Ved efterfølgende undersøgelse viste det sig, at ingen andre baptistkirker eller nationale samfund ville have med dem at gøre, men det fremgik ikke af udsendelsen, så rundt omkring sidder almindelige

Den dag ville jeg meget nødig kaldes baptist.

Det fik mig til at tænke på, hvordan vi repræsenterer Baptistkirken. Selvom vi måske ikke altid føler det sådan, så opfattes vi af dem vi møder og dem vi omgås som prototyper på baptister. Og vi har derfor indflydelse på, om andre har lyst til at komme i og måske tilslutte sig vores kirke. Og, skal jeg være helt ærlig, så har vi ikke haft den store succes. Ifølge en undersøgelse fra 2007, så har frikirkerne i Danmark ikke haft fremgang i 100 år, set i forhold til befolkningstallet. I 2007 var 0,6% af befolkningen medlemmer af en frikirke. I 1901 var tallet 0,7%.

Måske skyldes det den udbredte brug af hensigtspolitik, som er den nyeste politiske og organisationsmæssige trend. Det er et udtryk for, at der tales meget og længe, men at det sjældent fører til konkrete tiltag eller handlinger. Vi har hele tiden en hensigt, som vi forkynder vidt og bredt, men vi kommer aldrig til egentlige planer eller resultater.

I skrivende stund samles BID til regionale møder. Der skal diskuteres ting, som allerede er diskuteret på diverse møder og landskonferencer. Kommer der noget konkret ud af det denne gang? Næppe. Men vi kan nok blive enige om, at vi har til hensigt at fortsætte det gode arbejde.

mennesker og spekulerer på, hvad de dog er for nogle, disse baptister.

Vil jeg så stadig kaldes baptist ?????
Peter